

De tots els misteris de l'univers, cap de més profund que el de la creació. Cada vegada que sorgeix quelcom que abans no havia existit ens assalta la sensació que ha passat quelcom sobrenatural, que ha estat obrant una força sobrehumana, divina. I el nostre respecte arriba al seu màxim, gairebé diria, quan es torna religiós, quan allò que apareix de sobte no és cosa perible. Quan no s'esvaeix com una flor, ni mor com l'home, sinó que té la força per sobreviure a la nostra pròpia època i a tots els temps que vindran. A voltes ens és donat assistir a aquest miracle, i ens és donat en una sola esfera: la de l'art.

Stefan Zweig (El misteri de la creació artística)

Lídia Pujol

Lídia Pujol centra el seu discurs parlant des del punt de vista d'ella com a creadora i emissora musical. Lídia Pujol ens fa un repàs del seu pelegrinatge (recorregut) vital i artístic. Ella ho explica des del punt de vista de com ho sent. Exposa la importància que ha tingut el pòsit del seu passat familiar i com això l'ha portat a una determinada manera de ser, incloent-hi el seu vessant creatiu. La manifestació que es va posar pel mig d'aquest camí va ser la de la música com a element iniciàtic d'evasió de la realitat. Per a ella la música és, per sobre de tot, posar ales a la terra. Exposa la importància de la seva importància de la música tradicional (jiddisch) com també del seu passat musical amb Sílvia Comes que va ser una experiència musical centrada en l'amor de parella a través de poetes com ara Jaime Gil de Biedma, Luis Cernuda o Walt Whitman). A partir d'aquí, atès, el caràcter personal i subjectiu de la ponència, recomanem el visionat del vídeo.

Frederic Amat

Frederic Amat inicia la seva intervenció assegurant com el que a ell més li plau és escoltar ja que la gran meravella és poder rebre. I és aquest rebre que en forma de coneixement acaba assolint la condició de forma de coneixement. Exposa que, com a diferència d'una intèrpret com la Lúcia Pujol, ell desconeix el públic ja que el problema del pintor és que no sap ni coneix la reacció del públic. El cantant, així, sí coneix la temperatura i el sentiment del públic. El públic a la pintura, en canvi, no té rostre. També fa una al·lusió a la intervenció d'Oriol Teixidor a partir de l'obra del crític Alexandre Cirici: l'obra de Tàpies és un testimoni del silenci. Però venir a parlar del silenci amb paraules és contradictori.

El coneixement, per Amat, implica un reconeixement. L'important són realitats com la recepció de l'Oriol Teixidó amb la seva recepció. L'art és donar una resposta a la no-resposta i amb això inicia la temàtica d'avui: l'experiència estètica com obertura al transcendent.

La creació és una paraula molt immensa. La cita inicial d'Stefan Zweig que ha iniciat la taula rodona és un laberint d'incerteses. I, precisament, intentar desfilar aquest laberint d'incerteses és allò que ens convoca.

La paraula de Frederic no és la d'un receptor i/o intèrpret, sinó la d'un creador. No obstant, a ell la paraula creador no li agrada del tot. El convenç més la paraula generador. Per a un artista com ell, Vida i Art són el mateix en tant que la seva vida és una experiència com artista. És conscient que amb aquesta aportació no vol desxifrar el misteri de la creació artística perquè seria desvetllar el secret. El més important és mostrar els misteris i no desvetllar els secrets. Atesa la naturalesa personal i artística de la ponència, recomanem el visionat del vídeo.

En l'art ens trobem no només amb una joguina plaent o simplement útil, sinó també amb una revelació de la veritat (G.F.Hegel).